

[Korsgaard.]

den vilde kunne, hvis de private Erhverv, ogsaa den Del, der forstaar at tjene mange Penge, bliver saadan stillet, at de virkelig faar Mulighed for at have Penge til Raadighed til at sætte Arbejder i Gang.

Altsaa, jeg maa hævde, at det er forsvareligt at stemme imod disse Tillægsskatter for den sidste Halvdel af Aaret 1939—40, og jeg maa hævde, at hvis virkelig det Billede, som Tillægsbevillingsforslaget giver af Statens Finanser af i Dag, er rigtigt, saa kan der for saa vidt ikke føres et bedre Bevis for det slette Styre, vi økonomisk har, end netop disse Tal gør. Enten man vil se paa Sagen fra den ene eller den anden Side, er jeg ikke i Tvivl om, at her er virkelig et særdeles godt Valgrundlag for en Opposition.

Hassing-Jørgensen: Jeg kan anbefale det stillede Ændringsforslag, hvorved Sammenligningsaarene ændres med et Aar. Jeg tror, det vil faa en ganske gunstig Virkning i de Tilfælde, hvor denne Lov ellers vil virke temmelig haardt.

Den højtærede Finansminister har over for Udvalget forelagt Beregninger over den finansielle Virkning, som vilde fremkomme, hvis man i Stedet for Merindkomstskatten gennemførte Tillægsbeskatningens Sæts over hele Linien. Da disse Beregninger viser, at den samlede Indtægt for Staten derved vil blive meget væsentlig ringere, kan jeg tiltræde, at Lovforslaget gennemføres med den Ændring, som fremgaar af Betænkningen.

Over for det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg bemærke, at hvis nu Statsregnskabet ikke havde givet et saa gunstigt Resultat gennem en lang Aarrække, som Tilfældet har været, vilde det utvivlsomt have været nødvendigt tilsvarende at forøge Statsgælden. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han vilde finde dette mere tiltalende, end at Staten klarer sig med sine egne Midler.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker Udvalgets Flertal for dets Tilslutning til den nu foreslaaede Affattelse af Lovforslaget. Jeg kan ogsaa notere, at man fra den Side, der i øvrigt ikke mener at kunne stemme for Lovforslaget, dog erkender, at der gennem den Ændring, der er foreslaaet, er sket en Forbedring.

Hvad Venstremindretallets Udtalelse angaar, da opfatter jeg Situationen saaledes, at Venstre har været parat til at

stemme for Tillægsskatten og Merindkomstskatten, saafremt Partiet kunde opnaa en vis Kompensation paa et andet Omraade. Bemærkningerne herom i Betænkningen er noget dunkle, og noget nærmere Forslag i saa Henseende har jeg ikke været præsenteret for. Men af Betænkningen vedrørende Forlængelsen af de midlertidige indirekte Skatter kan jeg se, at det er Benzin-Femøren til Staten, der sigtes til.

I denne Betænkning regner Venstre tydeligt nok med, at Tillægsskatten og Merindkomstskatten opretholdes, men at Statens Benzinafgift overføres til Kommunerne. Da denne Handel ikke kan blive til noget allerede af den Grund, at Staten ikke kan undvære Benzinafgiften, vil Venstre ikke være med til at gennemføre de overordentlige Skatter. Det forekommer mig at være et meget snæversindet Standpunkt, Venstre her indtager. Som jeg fremhævede ved Fremsættelsen af Tillægsbevillingsloven, er det for en meget væsentlig Del Tillægsskatten og Merindkomstskatten, der gør det muligt for Staten at afholde de store ekstraordinære Udgifter, hvoraf Landbruget har faaet sin rundelige Part; men Venstre foretrak altsaa at lade de store Konjunkturindtægter gaa fri for større Skat fremfor at sætte Staten i Stand til at løse ekstraordinære Opgaver, blot fordi Partiet ikke kan faa sin Vilje med Hensyn til Benzin-Femøren.

Skønt det saaledes alene synes at være denne Femøre, Divergensen med Venstre drejer sig om, møder Venstremindretallet med den sædvanlige Fordømmelse af Regeringens økonomiske Politik, hvis skadelige Følger efter Partiets Mening er aabenlyse for alle. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, det er noget helt andet, der er aabenlyst, om ikke for alle, saa i hvert Fald for den langt overvejende Del af Befolkningen, som ikke hører til Venstres indskrumpede Vælgerkorps, nemlig det, at Venstre, da det store Skred i Verdensøkonomien indtraf, mistede Følingen med, hvad Tidens Vilkaar kræver. Det vil sige, man gjorde det idémæssigt og følelsesmæssigt, man vilde ikke slippe Troen paa Kræfternes frie Spil; men i Praksis er man i stor Udstrækning gaaet til den modsatte Yderlighed, har krævet Statsindgreb og Støtte paa det ene Punkt efter det andet.

Det er denne Splittelse i Sindet, denne Dobbeltthed i Standpunktet, der har lammet Venstres politiske Handlekraft, og for at skjule denne Tilstand for sig selv og andre kaster man sig med gold Kritik over enhver